

nutí v závazcích, stěžovateli instrukcí uložených, neshledal podřízenosti a vázanosti jeho k firmě ve smyslu § 1151 obč. zák.

Pokud stížnost v souvislosti s tím poukazuje také na hospodářskou podřízenost stěžovatelovu firmě spočívající v tom, že jest odkázán toliko na provisi, stačí k tomu podotknouti, že podřízenost či závislost hospodářská nenáleží k podstatným pojmovým znakům smlouvy služební, nýbrž jen podřízenost a vázanost k rozkazům zaměstnavatelovým (srovn. Boh. A 3977).

O tom, že těchto předpokladů při zprostředkovací činnosti stěžovatele nebylo, naopak, že byl nezávislým, svědčí také okolnost, že instrukce pro agentury i proň platná, neobsahuje ani obvyklého zákazu uzavírati obchody pro cizí konkurenční firmy. Zástupce společnosti „Viktoria“ při svém výslechu také potvrdil, že společnost stěžovateli nemůže zakázati, aby uzavíral pojištění i pro některý ústav konkurenční.

Vstup do přímých nebo nepřímých služeb jiné pojišťovací společnosti má podle § 6. lit. b) regulativu pro pensijní pokladnu pojišťovacích zástupců a úředníků Viktorie pouze za následek ztrátu nároku na důchod členů pokladny té jim jinak příslušející a postihuje ovšem i agenta, byl-li členem pokladny. Konkurenční zákaz podmínkou smluvní však nebyl. A kdyby i byl, nebylo by lze v něm shledati nějakou takovou vázanost a podřízenost, jakou poměr služební jest charakterisován.

Bez právního významu pro posouzení povahy smluvního poměru stěžovatelova k firmě jest konečně, že stěžovatel byl přihlášen k První pražské nemocenské pokladně obchodních a soukromých zaměstnanců a že byl pojistným listem jmenován řádným členem uvedené pensijní pokladny, zřízené společností Viktoria pro její pojišťovací zástupce a úředníky, poněvadž z těchto skutečností pro úsudek o tom, jakého rázu jest smluvní poměr stěžovatelův, nic podstatného nevyplývá.

Z těchto úvah dospěl Nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti jako bezdůvodné.

(Nález ze dne 12. listopadu 1928, č. 23.360/27.)

Přetahovač zboží v textilním závodě.

Ministerstvo soc. péče potvrdilo rozhodnutí zemské správy politické v Praze, jímž bylo vysloveno, že B. nepodléhá pensijnímu pojištění, z těchto důvodů:

B. jest zaměstnán podle vlastní výpovědi přetahováním zboží, při čemž zbavuje zboží skvrn a nečistoty praním, odstřihuje nitě a odstraňuje jiné vady, vzniklé při tkaní. Vady, jež zjišťuje, jsou každému na první pohled patrný; odborných zkušeností k zjištění jich není třeba. Zkoumáním zboží se B. nezabývá, ježto nemá odborného vzdělání. Mimo přetahování zboží jest zaměstnán též měřením zboží, zaznamenáváním do knížky, balením zboží a pochůzkami na dráhu a poštu. Uvedené práce dlužno hodnotiti jako převážně manuální, dělnické, které nezakládají podle § 1, odst. 1. pensijního zákona pojistné povinnosti.

Žalovaný úřad má podle obsahu naříkaného rozhodnutí za prokázáno, jednak že vady, jež B. zjišťuje, jsou každému na první pohled patrný, a že k poznání jich odborných zkušeností není třeba, jednak že se B. zkoumáním zboží nezabývá. Zjištění tato odpovídají výsledkům vykonaného šetření.

Pokud jde o zjištění způsobu činnosti B., Nejvyšší správní soud nějaké neúplnosti nebo jiné vadnosti řízení s hlediska § 6, odst.2. zákona o Nejvyšším správním soudě neshledal.

Nezákonnost naříkaného rozhodnutí shledává stížnost také v tom, že se v něm praví, že zkoumáním zboží se B. nezabývá, ježto nemá odborného vzdělání. Stížnost namítá, že podle tohoto odůvodnění bylo by k tomu, aby činnost přehlížitelská mohla býti považována

za převážně duševní, třeba odborného vzdělání, což jest v rozporu se zákonem i judikaturou.

Se stížností dlužno souhlasiti v tom, že přehlížitelskou činnost zaměstnance v textilním závodě, který zboží v tkalcovně vyrobené za účelem zjištění vad prohlíží, menší vady sám opravuje a větší hlásí šéfovi nebo mistrovi, pokládati jest za činnost převážně duševní, jak Nejvyšší správní soud v nálezu, stížností dovolaném, ze dne 31. března 1924, č. 8315/23 Boh. A 3418, vyslovil, leč nikoliv bezvýhradně, nýbrž jen s omezením, že nejde při tom jen o chyby, které jsou každému a na první pohled patrné. Tato okolnost byla jako rozhodná zdůrazněna také v dalším nálezu ze dne 3. března 1927, č. 3976/27.

Z naříkaného rozhodnutí nelze však vyčísti, že by stálo na stanovisku opačném, t. j. že by snad žalovaný úřad při svém rozhodování vycházel z názoru, že předpokladem jeho hodnocení prací B. jako dělnických byla okolnost, že nemá odborného vzdělání. Uvádí-li naříkané rozhodnutí, že B. se zkoumáním zboží **nezabývá**, ježto nemá odborného vzdělání, reprodukuje jen doslova to, co B. při svém výslechu dne 22. února 1926 udal, a konstatuje tak pouze, jednak že B. zkoumáním zboží se **nezabývá**, jednak že odborného vzdělání nemá. Z konstatování této druhé okolnosti nelze však ještě usouditi, že by žalovaný úřad byl ji vzal za základ svého rozhodnutí a že by proto byl uznal, že B. převážně duševně nepracuje, zejména uvaží-li se, že žalovaný úřad bezvadně zjišťuje, že zkoumáním zboží, k němuž by bylo třeba odborné zkušenosti, B. se **nezabývá** a že B. zjišťuje a odstraňuje jen takové vady, jež každému na první pohled jsou patrné.

Z těchto úvah dospěl Nejvyšší správní soud k zamítnutí stížnosti jako bezdůvodné.

(Nález ze dne 7. prosince 1928, č. 33.050/28.)

Z a m ě s t n a n c i m l y n á ř š t í.

Podstárci v parním mlýně H. a K., manuálně vůbec nepracující a sem a tam vykonávající malé opravy strojů, podléhají pensijnímu pojištění, jelikož jejich činnost se podstatně vyčerpává dozorem na práce dělníků a kontrolou, zda stroje přesně podle potřeby a nařízení firmy pracují. Činnost tato zakládá podle § 1, odst. 2. lit. a) pens. zák. ve znění zák. č. 89/1920 pojišťnou povinnost, aniž musí býti kvalifikována jako převážně duševní. Manuální jejich činnost při opravách strojů byla významu časově podřízeného a nemění proto nic na celkovém rázu jejich pracovního výkonu.

Stížnost nepopírá správnost skutkových zjištění, na kterých žalovaný úřad založil své rozhodnutí, a připouští také výslovně, že oba podstárci dozírají v nepřítomnosti stárkově na ostatní mlynářské dělníky, namítá však, že přesto jsou v podstatě jen mlynářskými dělníky, a že jejich činnost, je-li duševní činností vůbec, není jistě činností převážně duševní.

Námítka tato má se cíle, neboť žalovaný úřad v naříkaném rozhodnutí nevyslovil pojištné povinnosti z toho důvodu, že by pokládal zaměstnance stěžující si firmy za takové osoby, které vykonávají převážně duševní práce, nýbrž hodnotil činnost jejich, jak shora řečeno, jako vyčerpávající se podstatně dozorem na práce dělníků. Uvedenou námitkou brojí tedy stížnost proti stanovisku, kterého žalovaný úřad v naříkaném rozhodnutí nezaujal, a jest proto stížnost po této stránce bezpodstatná.

Poukazuje-li stížnost na to, že oba podstárci jsou podřízenými orgány stárka, dlužno proti tomu uvést, že tato okolnost sama o sobě nemá pro řešení sporné otázky rozhodného právního významu, ježto nevyplývá z ní logicky důsledek, že by osoba, která sama jest služebně podřízena dohledu jiné osoby, jejímiž příkazy a pokyny říditi se musí,